

säkert aldrig på lakringstängerna, som firman äventyrades
förde. De var ju svarta! Källan hade de klubbat sammans
i papplidan, som de förvarades i. (Jag minns, att de hade
benägenhet för det!) I samband med begravningstjänsten,
vill jag nämna, att om en begravningsgäst tog med sig en
liten till sorgkasett, så hedrades den bortgångnes minne
minst lika mycket på detta sätt, som om en kran på bären.

Var det nu något häratöver, som skulle ombesörjas före
en begravning, så fick detta utlösas i stationssamhället,
där även kista + spegning kunde fås, eller vid en besök
i stan. De sörjandes ytterplegg borde ju ha en sorgband
på ärmarna, och på deras ^{svarta} klämnings skulle sättas en bit sorg-
plåt (tann kräpp) i form av krag, slag, eller som insättning
i helringningen. Om de kvinnliga sörjandena var äldre
och sålunda inte brukade bära hår utan silkeskallor,
så gick det inte an, att vid sorg, bära bära sin vanliga svarta
skallor med silkeflans eller blondin (tyllspets), utan
det skulle vara en som var försedd med en kant av sorgplåt.
De hårbärande sörjande kvinnorna hade, då som nu, svart
slöja på håret, och före och under begravningen även för
ansiktet, samt om de var så moderna, hade de ^(i sin färd) ~~mirrored~~.